

מתוך המאור העליון, ואלה נקראים מאורי האש. ומשום הסוד הזה מברכים בורא מאורי האש.

ואם תאמר, למה בורא, ולא אומרים מאיר מאורי האש, הואיל ומאירים מאותה האש, מאותה מנורה מברכת? אלא, כיון שנכנסת שבת, כל אותן הדרגות שלמטה וכל אותם שמאירים ושולטים, כלם נכנסים ונכללים בנר הזה, ונטמנים ונגנזים ונשמרים בו ולא נראים בו, אלא רק אותה נקדה לבדה, וכלם נטמנו בתוכה בכל יום השבת.

כיון שיוצאת השבת, הוא מוציא אותם כל אחד ואחד פאלו נבראו באותה שעה, וכלם יצאו ונבראו כמקדם והתמנו על מקומם לשלט, ואז הנר הזה מתברך, ונכנעים לפניו להאיר. כיון שמאירים, אז הם מתמנים כל אחד ואחד על מקומו.

כמו זה אותן דרגות עליונות שנקראות מאורי אור, שולטות ביום ומאירות מתוך המאור העליון. בשעה שיורד הלילה, אותו מאור עליון פוגס אותם ומכניס אותם לתוכו עד שמאיר היום. כיון שישראל מברכים על האור ביום, אז מוציא אותם בשלמות האור, ולכן מברכים יוצר המאורות ולא אומרים בורא (אלא יוצר). וכאן בורא מאורי האש,

משום אותן הדרגות שלמטה. והכל הוא סוד האצבעות, בהן רמוזות הדרגות העליונות והדרגות התחתונות. הדרגות העליונות נודעות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות מתברכות הדרגות העליונות והדרגות התחתונות כאחד, ובהנמכת האצבעות

האש. ובגני רזא דא, מברכין בורא מאורי האש.

ואי תימא, אמאי בורא, ולא אמרו מאיר מאורי האש. הואיל וקא נהרין מההוא אש, מההוא בוצינא מברכא. אלא כיון דעאל שבתא, כל אינון דרגין דלתתא, וכל אינון דנהרין ושלטין, פלהו עאלין ואתפלילו בהאי שרגא, ואתטמרו ואתגנזו, ואתנטרו ביה, ולא יתחזון ביה, אלא ההיא נקודה בלחודה, וכלהו אתטמרו בגווה, כל יומא דשבתא.

כיון דנפק שבתא, אפיק לון לכל חד וחד, פאילו ההיא שעתא אתבריא, ונפקו כלהו ואתבריאו כמלקדמין, ואתמניאו על דוכתייהו לשלטאה כדין אתברכא האי שרגא, ואתפפיין קמיה, לאנהרא. כיון דנהרין, פדין אתמנון כל חד וחד על דוכתייה. בגוונא דא, אינון דרגין עלאין, דאקרוין מאורי אור, שלטין ביממא, ונהרין מגו בוצינא עלאה. בשעתא דרמש ליליא, ההוא בוצינא עלאה כניש לון, ואעיל לון בגויה, עד דנהיר יממא. כיון דמברכין ישראל על נהורא ביממא, פדין אפיק לון בשלימו דנהורא. ועל דא מברכין יוצר המאורות, ולא אמרי בורא, (כ"א אלא יוצר) והכא בורא מאורי האש. בגין דאינון דרגין לתתא.

וברא איהו רזא דאצבעאן, בהו רמיז דרגין עלאין, ודרגין תתאין. דרגין עלאין אשתמודעאן, בזקיפו דאצבעאן לעילא. ובזקיפו דאצבעאן, אתברכין דרגין עלאין, ודרגין תתאין פחדא. ובמאיכו דאצבעאן, אתברכין לאנהרא דרגין תתאין לחודייהו. ורזא דא, טופרי דאחורי אצבעאן. ואצבעאן

מתברכים להאיר הדרגות
התחתונות לבדן.

והסוד הזה, הצפרנים של אחורי
האצבעות. והאצבעות לבדן
לפנים. הצפרנים של אחורי
האצבעות הם פנים אחרות
שצריכות להאיר מתוך אותו נר,
ואותם פנים שנקראים אחורים.
האצבעות לפנים בלי צפרנים,
אלו הן הפנים הפנימיים
המכסים. וסוד זה - (שמות לג)
וראית את אחרי. אלה אחורי
האצבעות לאחור בצפרניהן.
ופני לא יראו, אלה האצבעות
לפנים בלי צפרנים, שהן הפנים
הפנימיים.

וכשמברכים על הנר, צריך
להראות את אחורי האצבעות
בצפרנים, לקבל אור מתוך אותו
הנר, ואת פנים האצבעות לא
צריך לכפות (להראות) אותן שיאירו
מתוך אותו נר, שהרי אינן
מאירות אלא מתוך הנר העליון
שלמעלה למעלה, שהוא טמיר
וגנוז ושלא נגלה כלל. ואינן
מאירות מתוך נר שגלוי כלל.
משום כך צריך להראות את
אחורי האצבעות בצפרנים, ואת
פנים האצבעות לא צריך להראות
לפני הנר הזה. טמירות הן,
ובסתר הן מאירות. פנימיות הן,
ומפנימיים מאירות. עליונות הן,
ומעליונים הן מאירות. אשריהם
ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.
וצריך להריח בכשמים כשיוצאת
שבת על שהסתלקה אותה ריח,
ונפש האדם נשארת ערמה (משנית
בבקעים) משום אותו סלוק
שהסתלקה הריח ממנו, והרי
פרשה.

כתוב (בראשית כז) וירח את ריח
בגדיו ויברכהו וגו'. פסוק זה
פרשהו ונתבאר. אבל בא וראה, הריח הוא קיום הנפש, משום שהוא דבר שנכנס לנפש ולא
לגוף. בא וראה, כתוב וירח את ריח בגדיו, הרי פרשהו שאלו היו אותם לבושי אדם הראשון

לחודייהו לגו. טופרי דאחורי אצבעאן, אינון
אנפין אחרנין, דאצטריכו לאנהרא מגו ההוא
שרגא, ואינון אנפין דאקרון (דף ר"ח ע"ב)
אחוריים. אצבעאן לגו בלא טופרין, אלין
אינון אנפין פנימאן אתפסיין. ורזא דא, (שמות
לג) וראית את אחורי. אלין אחורי, אצבעאן,
לאחורא בטופריהון. ופני לא יראו, אלין
אצבעאן לגו, בלא טופרין, דאינון אנפין
פנימאין.

וכד מברכין על שרגא, בעי לאחזאה אחורי
אצבעאן בטופרין, לאתנהרא מגו ההוא
שרגא, ופנימאי דאצבעאן, לא אצטריכו
לאכפיא (נ"א לאחזאה) לון לאתנהרא מגו ההוא
שרגא, דהא אינון לא נהרין, אלא מגו שרגא
עלאה דלעילא לעילא, דאיהי טמירא וגניזא
דלא אתגלייא כלל. ואינון לא נהרין מגו
שרגא דאתגליא כלל, בגין כך בעי לאחזאה
אחורי אצבעאן בטופרין. ופנימאי דאצבעאן,
לא בעי לאחזאה קמי האי שרגא. טמירין
אינון, ובטמירו אתנהרין. פנימאין אינון,
ומפנימאה אתנהרין. עלאין אינון, ומעלאה
אתנהרין. זפאין אינון ישראל, בעלמא דין,
ובעלמא דאתי.

ובעי לארחא בבוסמין, כד נפיק שבתא, על
דאסתלק ההוא ריחא, ונפשא דבר נש
אשתארת בערטולא, (ס"א אשתנית בקרטופא) בגין
ההוא סליקו, דאסתלק ריחא מניה והא
אוקמוה.

כתוב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו
וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל
תא חזי, ריחא איהו קיומא דנפשא, בגין

פרשהו ונתבאר. אבל בא וראה, הריח הוא קיום הנפש, משום שהוא דבר שנכנס לנפש ולא
לגוף. בא וראה, כתוב וירח את ריח בגדיו, הרי פרשהו שאלו היו אותם לבושי אדם הראשון